

De hel is vol

Eerste druk, augustus 2012

© 2012 John Beringen

Coverbeeld: Menno Bausch Fotografie, www.mennobauschfotografie.nl

ISBN: 978-90-484-2573-0

NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

JOHN BERINGEN

DE HEL IS VOL

Inhoudsopgave

EERSTE AFDELING: Het slapende beest

1. Het nieuwe feest	9
2. De moordenaar	14
3. De bewusten	18
4. De bezoeker	21
5. Werner en Leopold	27
6. De schaduw	31

TWEEDE AFDELING: Het beest ontwaakt

1. De nachtmerrie begint	35
2. Het experiment	39
3. Vertrek	43
4. Bolsja vertelt	48
5. Het vervlogen tijdperk	53
6. Aankomst	56
7. De barak	61
8. De eerste dag	65
9. De tewerkstelling	68

DERDE AFDELING: Het beest richt zich op

1. De nachtmerrie gaat verder	75
2. De ontmoeting	80
3. Het onderzoek van B.	82
4. De tweede ontmoeting	86

VIERDE AFDELING: Het beest slaat toe

1. De dood van Merti	91
2. B. boekt resultaten	94
3. Het verschrikkelijke geheim.	96
4. B. loopt in de val	103
5. De laatste fase	107
Slot: Het beest is gestorven	III

EERSTE AFDELING: Het slapende beest

1. Het nieuwe feest
2. De moordenaar
3. De bewusten
4. De bezoeker
5. Werner en Leopold
6. De schaduw

1. Het nieuwe feest

Het was juist te midden van het feestgedruis dat Jacob B. de aanwezigheid van het beest bespeurde. Het was overall om hem heen, gecamoufleerd door het niets dat tegelijk alles omvatte. Iedere schaduw gaf hem een beklemmend gevoel; hij wist dat het beest vroeg of laat zou ontwaken zonder te waarschuwen en zonder dat hij het überhaupt zou merken. Benauwd keek hij om zich heen en zag dat er niets te zien was wat, redelijkerwijs gesproken, enige reden tot angst vormde. Dat was des te angstaanjagender: de vijand was volkomen onzichtbaar. Alle anderen om hem heen leefden oppervlakkig en waren blind en doof voor al die personen die mooie woorden spraken, maar in werkelijkheid uit waren op de meest lage en achterbakse streken. Hoewel B. ogenschijnlijk een vanzelfsprekend deel uitmaakte van de groep, wist hij voor zichzelf dat hij totaal anders was dan al diegenen die zich gedroegen met een onbezorgdheid die zo kenmerkend is voor personen die negatieve dingen niet bemerken of beter gezegd: niet willen bemerken. Hij werd uit deze sombere gedachten opgeschrikt doordat iemand iets aan hem vroeg.

“Pardon; wat zei je?”

“Ik vroeg of je nog een glas witte wijn wilde,” herhaalde Bolsja, onderwijl op B.’s lege glas wijzend.

“Ja graag,” reageerde B. afwezig.

Bolsja knikte alsof hij dit antwoord wel had verwacht en stond op om naar het donkere buffet te lopen. B. keek om zich heen in de grote ruimte die was ingericht als feestzaal. Het was op de Kanselarij, waar hij sinds tien jaar werkte, een traditie dat op de avond van iedere nieuwjaarsdag in de hal het zogenaamde “Nieuwe feest” werd georganiseerd waarbij de aanwezigheid van alle medewerkers verplicht was. Alleen een dringende reden werd als excuus aanvaard om afwezig te zijn bij deze gelegenheid. Alle jaren had B. genoten van dit feest

alleen dit keer straalde het gebeuren voor hem, in zijn belevingswereld, een geforceerde, haast gekunstelde vrolijkheid uit hetgeen hem in een bedrukte stemming bracht. Buitenstaanders merkten dit niet aan B. Hij zag er hooguit een beetje vermoeid uit. Inwendig was hij echter wanhopig op zoek naar de verklaring die hem het antwoord zou moeten verschaffen op de vraag waarom hij zich voelde zoals hij zich voelde. Er hing iets in de lucht; iets dreigends en onafwendbaars wat hij niet kon beredeneren. Hij zuchtte inwendig en bekeek de hal. Op geregelde plekken van de donker betegelde vloer waren massieve pilaren te zien die enige meters hoger overgingen in fraaie bogen. De kroonluchters brandden op halve kracht, hetgeen een meer informele sfeer in het vertrek creëerde. Heinrich, een jongeman die tijdelijk op de administratie werkte, liep op B. toe: "Heeft u er bezwaar tegen als ik hier even kom zitten?" Hij wees naar de lege stoel die tussen die van B. en Bolsja, bij het tafeltje stond.

"Niet in het minst," antwoordde B.

"Dank u wel," sprak Heinrich. Hij zette zijn glas neer op het tafeltje en vroeg of B. nog wat wilde drinken.

"Nee, dank u," zei deze, "Bolsja is net al iets gaan halen."

Heinrich knikte en nam plaats. Hij was een jongeman van ongeveer vijfentwintig jaar oud met blond haar en opvallende blauw-grijze ogen. Al eerder had B. zichzelf op de gedachte betrapt dat Heinrich de indruk wekte over veel meer capaciteiten te beschikken dan nodig was voor zijn baantje bij de administratie. Op zijn gedrag was niets aan te merken; integendeel. Het was een keurig opgevoede man die bijna uitblonk in hoffelijkheid en vriendelijkheid. Toch had B., al was het maar in zeer geringe mate, een zekere antipathie tegen hem. Mogelijk was het niet meer dan de zelfverzekerde uitstraling van Heinrich die B. onbewust irriteerde. B. snapte eigenlijk niet goed waar zijn licht knagende gevoelens precies vandaan kwamen jegens iemand die daar geen enkele aanleiding toe gaf.

Inmiddels was Bolsja terug gekomen met twee glazen witte wijn.

"Ha, Heinrich," begroette hij deze terwijl hij de twee glazen neerzette.

"Dag meneer Bolsja."

Bolsja vergewiste zich van het feit dat Heinrich nog een drankje had en ging zitten. Hij pakte zijn glas, nam hier een klein slokje uit en zette het weer neer. “Zo, Heinrich,” begon hij vriendelijk. “Hoe vind je het om op de Kanselarij te werken?”

Heinrich glimlachte: “Zeer interessant, maar ook weer eens heel wat anders.”

“Het is inderdaad afwisselend werk,” beaamde Bolsja. “Jij zit hier tijdelijk, is het niet?”

“Ja,” antwoordde Heinrich. “Ik zal hier nog vijf maanden werken.”

“En dan?”

Wederom glimlachte Heinrich: “Dan zal ik weer bij een ander kantoor gaan werken waar eveneens administratieve achterstanden zijn.”

Bolsja knikte begripend.

B. dacht terug aan het moment, nu een maand geleden, waarop ineens tien tijdelijke krachten verschenen die zouden helpen om bij de Kanselarij de enorm gegroeide papierstromen in goede banen te leiden. Heinrich was een van hen; de andere negen personen waren kris-kras in de hele organisatie ondergebracht, precies op die plekken waar een chaos van veel werk dreigde te ontstaan.

“B, ik vroeg je wat,” sprak Bolsja.

“B schrok op uit zijn gepeins en maakte een verontschuldiging gebaar: “Neem mij niet kwalijk; ik ben een beetje moe en daardoor enigszins verstrooid.”

Bolsja glimlachte hoofdschuddend en herhaalde zijn vraag: “Heinrich en ik vragen ons af hoe het komt dat het werk in zo’n hoog tempo is toegenomen. Heb jij een idee daarover?”

B. haalde zijn schouders op: “Dat is natuurlijk in eerste instantie terug te voeren op de enorme stijging van de misdaad.”

“Zou de mens an sich misdadiger worden?” zei Heinrich op nadenkende toon.

B. ging verzitten, staarde een moment naar zijn glas en sloeg zijn ogen op naar Heinrich: “Ja en nee.”

Zowel Heinrich als Bolsja keken hem verbaasd aan.

“Het één heeft uiteraard weer te maken met het ander,” ging B. verder. “Je moet niet vergeten dat er in ieder menselijk wezen een

potentiële misdadiger schuilt die actief wordt als de omstandigheden van een individu zich dusdanig verslechteren dat datzelfde individu op een zeker moment meent dat hij op een eerlijke manier zijn ondergang niet meer kan tegenhouden.”

“Dan krijg je dus de situatie van de kat in het nauw die rare sprongen maakt,” onderbrak Bolsja.

“Precies,” zei B. “Maar tegelijkertijd is het zo dat stelen, roven en moorden bij de wet verboden is; wat natuurlijk heel logisch is.”

Bolsja en Heinrich knikten.

“In verreweg de meeste gevallen is er sprake van een oorzaak en een gevolg,” voegde B. er aan toe. Heinrich keek hem aandachtig aan. Tenslotte zei deze: “In concreto zou dat betekenen dat zelfs u, meneer Bolsja en ik, theoretisch en onder bepaalde omstandigheden, van het rechte pad zouden kunnen gaan afwijken.”

“Zuiver hypothetisch wel,” bevestigde B. “Het zou gemakkelijker en mogelijk heel ijdel zijn om die stelling hartgrondig te verwerpen, maar keer op keer blijkt dat de realiteit de redelijkheid achterhaalt. Als de nood maar hoog genoeg wordt, dan gaat iemand vroeg of laat de fout in.”

“Toch vind ik dat wel een pessimistische voorstelling van zaken,” reageerde Bolsja. B. lachte kort: “Natuurlijk is deze ontwikkeling niet iets wat van het ene op het andere moment in gang wordt gezet. Er gaat een aantal stappen aan vooraf die ingrijpende veranderingen tot gevolg hebben in sociale en maatschappelijke kwesties. Kijk maar om je heen: er ontwikkelt zich langzaam een tweedeling. Aan de ene kant mensen die steeds rijker worden en aan de andere kant mensen die steeds armer worden. Beide groepen hebben, vanuit hun eigen individuele betrokkenheid, redenen om elkaar te haten.”

Bolsja keek hem nu verbijsterd aan: “B., het lijkt wel of je over een naderende oorlog praat!” bracht hij uit.

“Nou,” zei B. langgerekt, “voor veel mensen is er al een oorlog begonnen: de strijd om te overleven.”

“Het is maar hoe je het bekijkt,” reageerde Bolsja. “Maar hoe zou dat komen? Is het de politiek die hieraan schuldig is?”

“Dat is nou het vreemde van de kwestie,” antwoordde B. “Je kunt

twee tegenstrijdige kanten op, simpelweg omdat de politiek per saldo steeds op hetzelfde neerkomt.” Hij keek Bolsja en Heinrich nu veelbetekenend aan alsof hij hun reacties wilde peilen.

“Dat begrijp ik niet,” reageerde Heinrich tenslotte.

“Dan zal ik je uit de droom helpen,” sprak B. haast op cynische toon. “Het is heel eenvoudig. Een socialist is iemand die uitsluitend wil delen met iemand die het beter heeft terwijl een kapitalist iemand is die niet wil delen met iemand die het slechter heeft. Kan een van jullie beiden mij nu vertellen waar het verschil zit in beide disciplines?” Er viel een stilte.

“Dat verschil, mijne heren,” ging B. verder, “is er niet.”

Heinrich wilde iets zeggen, bedacht zich en staaarde B. slechts aan. Bolsja bromde iets onverstaanbaars. B. zei niets en pakte zijn glas om er een slokje uit te nemen.